

การพัฒนาสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษา
ขั้นพื้นฐานของครูสังกัดกรุงเทพมหานครโดยใช้แนวคิดการจูงใจ
และการร่วมมือร่วมพลัง
**TEACHER ENHANCEMENT OF MEASUREMENT AND EVALUATION
COMPETENCY IN BANGKOK METROPOLITAN BY USING MOTIVATION
AND COLLABORATION CONCEPTS**

สุทธิพงศ์ บุญผดุง¹
Suttipong Boonphadung¹

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ 1) เปรียบเทียบสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของครูในการจัดการศึกษา ก่อนและหลังการใช้แนวคิดการจูงใจและการร่วมมือร่วมพลัง 2) เปรียบเทียบสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของครูในการจัดการศึกษา หลังการใช้แนวคิดการจูงใจและการร่วมมือร่วมพลังกับเกณฑ์ร้อยละ 85 และ 3) ศึกษาเจตคติของครูที่มีต่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาหลังจากใช้แนวคิดการจูงใจและการร่วมมือร่วมพลัง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ครูโรงเรียนหนองจอกพิทยาสรรพ์ที่เข้าร่วมโครงการการพัฒนาสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 63 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) กิจกรรมการพัฒนาสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของครูในการจัดการศึกษาโดยใช้แนวคิดการจูงใจและการร่วมมือร่วมพลัง 2) แบบประเมินสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษา และ 3) แบบวัดเจตคติของครูที่มีต่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (Paired-Samples t test และ One-Sample t test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. สมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาหลังใช้แนวคิดการจูงใจและการร่วมมือ ร่วมพลัง สูงกว่าก่อนใช้แนวคิดการจูงใจและการร่วมมือร่วมพลัง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
 2. สมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาหลังการใช้แนวคิดการจูงใจและการร่วมมือร่วมพลังไม่สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 85 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
 3. เจตคติของครูที่มีต่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาอยู่ในระดับดี
- จากการทำวิจัยในครั้งนี้สะท้อนให้เห็นว่าการจูงใจ ARCS เป็นสิ่งสำคัญอย่างมากในการเร้าและกระตุ้นความสนใจให้กับครูในการเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาตน รวมถึงการใช้แนวคิดการร่วมมือร่วมพลังเป็นแรงในการผลักดันให้งานที่ปฏิบัติบรรลุผลตามเป้าหมาย ส่งผลให้เกิดการยกระดับคุณภาพครูผู้สอนได้ตรงตามเจตนารมณ์ของสังคมและประเทศชาติต่อไป

คำสำคัญ: สมรรถนะ/ การวัดและประเมินผล/ เจตคติ/ การจูงใจ/ การร่วมมือร่วมพลัง

¹ ดร., อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

Dr., Faculty of Education, Suan Sunandha Rajabhat University, E-mail: suttipong.bo@ssru.ac.th

Abstract

The purposes of this research were 1) to compare the outcomes in terms of measurement and evaluation competency of the in-service teachers between before and after using the motivative and collaborative approach, 2) to compare the learning outcomes in terms of education administration of the in-service teachers between after using the motivative and collaborative approach and the target of 85%, and 3) to examine the in-service teachers attitude towards using the motivative and collaborative approach. Sixty-three in-service teachers from Nong Chok Pittayanusorn School were randomly selected as research samples. Instruments used for data gathering were 1) activities implementing motivative and collaborative approach for enhancing measurement and evaluation competency of the in-service teachers, 2) an assessment form for evaluating the competency in education administrative of the in-service teachers, and 3) an attitude questionnaire. The statistic used in this research were frequency, mean, standard deviation, paired-samples t test and one-sample t test.

The findings revealed that:

1. the comparison of the pre- and post-outcome in terms of measurement and evaluation competency of the in-service teachers showed a highly statistically significant increase at 0.05;
2. the outcome in terms of education administration was not higher than 85% with the statistical significance of 0.05;
3. as for the attitude scale, the results obtained proved that the in-service teachers develop positive attitudes at the level of high towards using the motivative and collaborative approach to develop competencies in measurement and evaluation and education administration.

The reflection of this research portrayed that the ARCS was of a great assistance to gain interest and motivate the informants' desire for self development and the collaborative approach was also a supportive factor for mutual goal achievement, consequently, the association of these approaches was able to contribute to the teacher performance leverage according to the expectation of the society and the nation's expectation.

Keywords: Competency/ Measuring and Evaluating/ Attitude/ Motivation/ Collaboration

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาของประเทศ ได้แก่ ครูผู้สอนในสถาบันการศึกษาทั้งนี้เพราะระบบการศึกษาจะประสบความสำเร็จหรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับสมรรถนะของครูผู้สอนเป็นสำคัญ (Evertson, Emmer and Murray, 2003; Hoy and Miskel, 2007 Quoted in Aypay, 2009, p. 1116) ซึ่งสอดคล้องกับคอคเคอร์-สมิท (Cochran-Smith, 2006 Quoted in Shroyer et al., 2007, p. 211) ที่กล่าวว่าพัฒนาคุณภาพของครูผู้สอนเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จของ

ผู้เรียนรวมถึงการยกระดับคุณภาพการศึกษา ดังนั้นเห็นได้ชัดว่าการพัฒนาคุณภาพครู เป็นเรื่องที่สำคัญและเร่งด่วนที่จะต้องได้รับการแก้ไขปัญหานี้เพื่อนำไปสู่การยกระดับคุณภาพการศึกษาของชาติต่อไป

ครูสภาได้กำหนดมาตรฐานความรู้และสมรรถนะสำหรับผู้ประกอบวิชาชีพครูที่สำคัญประการหนึ่งได้แก่ การวัดและประเมินผลการศึกษา กล่าวคือครูผู้สอน สามารถวัดและประเมินผลได้ตามสภาพความเป็นจริง และสามารถนำผลการประเมินไปใช้ในการปรับปรุงการจัดการเรียนรู้และหลักสูตร (สำนักมาตรฐานวิชาชีพ กลุ่มมาตรฐานและจรรยาบรรณวิชาชีพ, 2550, หน้า 44-50) แต่จากรายงานการวิจัย

ที่มีการศึกษาสภาพปัญหาการวัดและประเมินผลของครู ได้แก่ 1) การวัดประเมินไม่ตรงความสามารถแท้จริงของผู้เรียน 2) ขาดความรู้ความสามารถในการพัฒนาเครื่องมือวัดและประเมิน 3) ขาดความรู้และทักษะการรวบรวมข้อมูลปัจจัยคุณลักษณะของผู้เรียน ระบบการวัดประเมินผลก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียนไม่ได้มีการปฏิบัติอย่างครบถ้วน (ณิชิรา ซาติกุล, 2552; ศรีบุญญา รณศิริ, 2550) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยในต่างประเทศ (Gullickson, 1985; Gullickson and Ellwein, 1985 Quoted in Frey and Schmitt, 2010, p. 114) ที่พบว่า ครูจะเน้นการวัดและประเมินผลผู้เรียนด้วยแบบทดสอบเลือกตอบ เพื่อฝึกให้ผู้เรียนคุ้นเคยและมีความพร้อมในการสอบแบบทดสอบมาตรฐานระดับชาติ จึงทำให้ละเลยการวัดและประเมินผู้เรียนในรูปแบบอื่นๆ เช่น การประเมินภาคปฏิบัติ การประเมินตามสภาพจริง รวมถึงการใช้ข้อคำถามปลายเปิดในการประเมิน ในขณะที่มะลิวัลย์ พูลเอียด (2554, หน้า 319) เสนอแนะให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการส่งเสริมครูในเรื่องการพัฒนาเครื่องมือและประเมินผลที่มีคุณภาพ การพัฒนาธนาคารข้อสอบ โดยเฉพาะครูที่มีประสบการณ์การสอนน้อยควรได้รับการอบรมหรือฝึกฝนด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้เพื่อให้มีความเข้าใจ เจตคติที่ดี รวมทั้งความชำนาญในการปฏิบัติงาน Stiggin และ Conklin (1988, 1992 Quoted in Alkharusi et al., 2011, p. 113) กล่าวว่าครูผู้สอนจะใช้เวลาอย่างมากในเรื่องเกี่ยวกับการวัดและประเมินการเรียนรู้ของนักเรียน ปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าวคือการที่ครูผู้สอนจำเป็นต้องมีความรู้ ทักษะและเจตคติที่ดีต่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน

สถานศึกษาหรือโรงเรียนที่สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร จำแนกตามพื้นที่แล้วพบว่า เขตหนองจอกเป็นเขตพื้นที่ชั้นนอก (กรมการปกครอง, 2553) ห่างไกลจากแหล่งเรียนรู้ที่ส่วนใหญ่จะมีอยู่ในตัวเมือง หรืออาจกล่าวได้ว่ามีแหล่งเรียนรู้ไม่เพียงพอต่อความต้องการของครูและนักเรียน กอปรกับการรวบรวมข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับการพัฒนาครูของเขตหนองจอก ด้วยการสัมภาษณ์ ผู้อำนวยการโรงเรียนหนองจอกพิทยาสรรพ์ (สุจิตรา สุขุมานันท์, 2556) โดยในฐานะที่เคยทำหน้าที่ประธานเครือข่ายพบว่า 1) ครูที่เข้าทำงานในพื้นที่เขตหนองจอกมีการย้ายโอนกลับภูมิลำเนาในต่างจังหวัดทุกๆ ปี ทำให้สถานศึกษา/โรงเรียน ต้องรับครูใหม่มาทดแทน

มีความจำเป็นอย่างยิ่งจะต้องมีการพัฒนาให้กับกลุ่มครูดังกล่าวนี้เพื่อทดแทนครูที่ย้ายกลับไป 2) ครูส่วนใหญ่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาด้านการวัดและประเมินผลเพื่อการจัดการศึกษาให้กับนักเรียน เพราะในช่วงที่ผ่านมาผลการวัดและประเมินผลนักเรียน ยังไม่มีคุณภาพที่ดีพอหรือไม่สามารถสะท้อนความรู้ความสามารถของนักเรียนได้อย่างชัดเจน ซึ่งจากการทบทวนงานวิจัยพบว่าความต้องการของครูระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานในเรื่องการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ยังอยู่ในระดับมาก อาทิ ความต้องการคู่มือเกี่ยวกับการทดสอบและการประเมินผล ความต้องการในการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อยกระดับความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวัดและการประเมินผล ความต้องการในด้านการสนับสนุนและยกระดับในเรื่องการวัดและการประเมินผลจากเขตพื้นที่การศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูยังขาดความชัดเจนในเรื่องเกณฑ์และมาตรฐานการทดสอบและการประเมินตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (Wongwanich et al., 2012, pp. 94-96) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Noom-ura (2012, p. 143) ที่พบว่า ครูยังมีปัญหาในเรื่องการวัดและประเมินผลในระดับปานกลาง นอกจากนี้ ผลการสอบ O-Net ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานศึกษา กรุงเทพมหานคร เขตหนองจอก มีผลคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ 45 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้หลัก ได้แก่ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตาม ผลคะแนนเฉลี่ยในการสอบของนักเรียนกลุ่มดังกล่าวยังไม่ถึงร้อยละ 50 เกือบทุกรายวิชา (ฝ่ายการศึกษา สำนักงานเขตหนองจอก, 2555) แม้ว่าการทดสอบ O-Net ของนักเรียนจะไม่บรรลุผลสัมฤทธิ์ตามที่คาดหวัง แต่ผลการวิเคราะห์คะแนน O-Net ทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์มาใช้ในการพัฒนาครู กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นว่า ปัญหาหรือสมรรถนะของครูผู้สอนด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน ยังคงเป็นที่น่าสนใจและติดตามเพื่อดำเนินการแก้ไข ที่สำคัญเมื่อครูผู้สอนมีสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้อย่อมจะเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำหน้าที่เป็นกระจกสะท้อนนักเรียนได้อย่างเที่ยงตรงและน่าเชื่อถือ สามารถนำสารสนเทศดังกล่าวมาปรับปรุง และพัฒนานักเรียน ไม่ว่าจะเป็นการยกระดับความรู้ ความสามารถของนักเรียนในการ

สอวัดหรือรับการประเมินระดับชาติได้อย่างมีคุณภาพต่อไป

เห็นได้ชัดว่าการพัฒนาครูในพื้นที่เขตหนองจอกจึงเป็นเรื่องจำเป็นและเร่งด่วนในการยกระดับสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลเพื่อการจัดการเรียนรู้ให้กับครู ดังนั้นถ้ามีการพัฒนาสมรรถนะครูด้านการวัดและประเมินผลให้โรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการและผลที่ได้จากการพัฒนาประสบความสำเร็จก็มีความเป็นไปได้ที่จะนำผลการพัฒนาไปใช้ หรือขยายผลของการพัฒนาดังกล่าวกับโรงเรียนอื่นๆ ในเขตนี้หรือโรงเรียนที่มีลักษณะบริบทใกล้เคียงกับโรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการ จะทำให้เกิดผลกระทบต่อการพัฒนาครูได้อย่างมีคุณภาพต่อไป จากปัญหาที่เกิดขึ้นและความสำคัญของสมรรถนะของครูด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ จะพบว่าเกิดช่องว่างระหว่างพัฒนาการหรือสมรรถนะของครูที่เป็นอยู่จริงกับพัฒนาการหรือสมรรถนะที่ระดับชาติคาดหวังและต้องการให้เกิดกับครูผู้สอน ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ (Zone of Proximal Development: ZPD) ของไวทือดสกี อย่างไรก็ดี ตามแนวคิดเกี่ยวกับ ZPD ยังขาดชัดเจนในการนำพาครูผู้สอนมีความแม่นยำและชัดเจนเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษา ดังนั้น ผู้วิจัยจึงทบทวนวรรณกรรมเพื่อหาวิธีการเติมเต็มในส่วนที่ยังไม่ชัดเจนของ ZPD ข้างต้น โดยผู้วิจัยค้นพบว่าการนำแนวคิดเกี่ยวกับการจูงใจซึ่งจะส่งเสริมให้ครูประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย โดยเกี่ยวข้องกับ Expectancy value theory ของ Tolman และ Lewin ที่กล่าวว่าผู้เรียนจะปฏิบัติกิจกรรมที่ตนเห็นคุณค่าและคาดว่าจะสำเร็จ แนวคิด Self-efficacy ของ Bandura ที่เกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนเองว่ามีความรู้และความสามารถที่จะทำงานได้สำเร็จหรือไม่ และ Self-esteem ของ Roger ซึ่งจะเกี่ยวกับความสามารถที่จะคิดแก้ปัญหา เชื่อมั่นในความคิด และความสามารถของตัวเอง สามารถเลือกวิธีการตัดสินใจที่ถูกต้อง ซึ่งแนวคิดเหล่านี้จะอยู่ในรูปแบบการจูงใจ ARCS ของเคลเลอร์ Keller (1987a, 1987b) โดยที่ A แทน Attention R แทน Relevance C แทน Confidence และ S แทน Satisfaction และการร่วมมือร่วมพลัง (Collaboration) ซึ่งจะเน้นการทำงานร่วมกันของครูที่มีปณิธานร่วมกัน ร่วมมือร่วมใจทำงานเพื่อเป้าหมายเดียวกัน โดยที่แต่ละคนมีส่วนเป็นเจ้าของงาน มีสถานภาพเท่าเทียมกันที่จะอภิปรายและถกเถียง

โต้แย้ง มาเป็นกลไกสำหรับการพัฒนาการเรียนรู้ของครูจะนำพาครูผู้สอนมีสมรรถนะในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อจัดเตรียมนักเรียนให้เป็นไปตามมาตรฐาน ตัวชี้วัด สอดรับกับหลักสูตรแกนกลางระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของครูในการจัดการศึกษาก่อนและหลังการใช้แนวคิดการจูงใจและการร่วมมือร่วมพลัง
2. เพื่อเปรียบเทียบสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของครูในการจัดการศึกษาหลังการใช้แนวคิดการจูงใจและการร่วมมือร่วมพลังกับเกณฑ์ร้อยละ 85
3. เพื่อศึกษาเจตคติของครูที่มีต่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาหลังการใช้แนวคิดการจูงใจและการร่วมมือร่วมพลัง

สมมติฐานของการวิจัย

1. สมรรถนะด้านการวัดและประเมินการเรียนรู้ของครูในการจัดการศึกษาหลังใช้แนวคิดการจูงใจและการร่วมมือร่วมพลัง สูงกว่าก่อนใช้แนวคิดการจูงใจและการร่วมมือร่วมพลัง
2. สมรรถนะด้านการวัดและประเมินการเรียนรู้ของครูในการจัดการศึกษา หลังการใช้แนวคิดการจูงใจและการร่วมมือร่วมพลังสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 85

แนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำแนวคิดของไวทือดสกีเกี่ยวกับพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ (ZPD) โมเดลการจูงใจ ARCS และแนวคิดการร่วมมือร่วมพลัง มาเป็นตัวเสริมต่อการเรียนรู้ให้กับครู ตลอดจนการวัดสมรรถนะครูด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษา ดังต่อไปนี้

1. ในส่วนของระดับพัฒนาการที่เป็นจริง (Actual Developmental Level) จะต้องมีการวัดสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของครู โดยให้ครูประเมินตนเอง

จากแบบประเมินสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2. ใช้แนวความคิดการจูงใจ ARCS และการร่วมมือร่วมพลังในการเสริมต่อการเรียนรู้เพื่อสนับสนุนส่งเสริมครูไปสู่ระดับพัฒนาการที่สามารถจะเป็นไปได้ (Potential Developmental Level) ซึ่งประกอบด้วย

2.1 ขั้น Attention จูงใจครูด้วยการสร้างความตระหนักถึงผลกระทบที่เกิดจากความคลาดเคลื่อนในการวัดและประเมินผลในการจัดการศึกษา

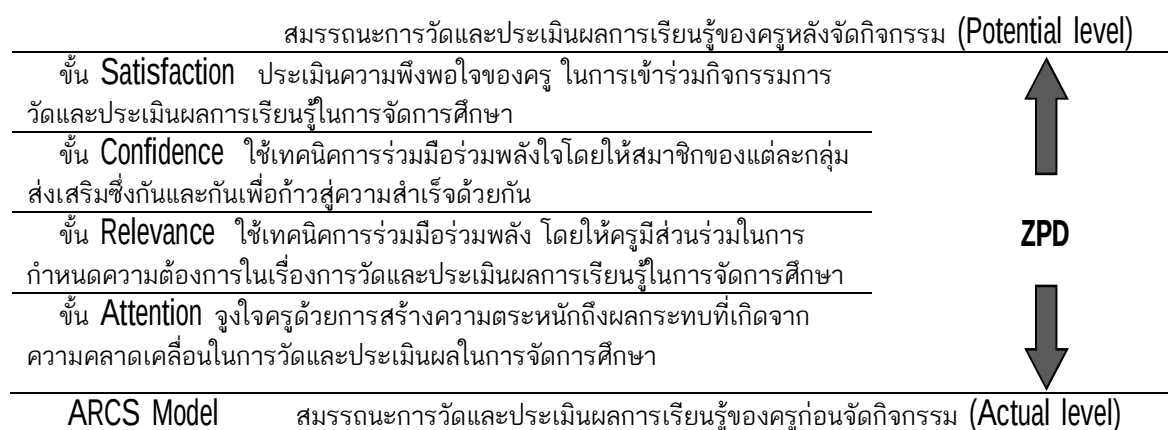
2.2 ขั้น Relevance ใช้เทคนิคการร่วมมือร่วมพลัง โดยให้ครูมีส่วนร่วมในการกำหนดความต้องการในเรื่องการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษา

2.3 ขั้น Confidence ใช้เทคนิคการร่วมมือร่วมพลังใจ โดยให้สมาชิกของแต่ละกลุ่มส่งเสริมซึ่งกันและกันเพื่อก้าวสู่ความสำเร็จด้วยกัน

2.4 ขั้น Satisfaction ประเมินความพึงพอใจของครู ในการเข้าร่วมกิจกรรมการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษา

3. ในส่วนของระดับพัฒนาการที่คาดหวัง (Potential Developmental Level) ให้ครูประเมินตนเองเกี่ยวกับสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานอีกครั้งหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานโดยใช้แนวความคิดการจูงใจและการร่วมมือร่วมพลัง โดยมีกรอบแนวคิดในการวิจัยดังรูปที่ 1

4. ศึกษาเจตคติของครูที่มีต่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานโดยใช้แนวความคิดการจูงใจและการร่วมมือร่วมพลัง

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูโรงเรียนหนองจอกพิทยาสรรค์ สังกัดสำนักงานเขตกรุงเทพมหานคร เขตหนองจอก ที่เข้าร่วมโครงการการพัฒนาสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน รวมทั้งสิ้น 63 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยตัวแปรอิสระ ได้แก่ การพัฒนากิจกรรมตามแนวความคิดการจูงใจ ARCS และการร่วมมือร่วมพลัง ตัวแปรตาม ได้แก่ สมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน และเจตคติของครูที่มีต่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถของครูในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน และเจตคติของครูที่มีต่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งประกอบด้วย ด้านประโยชน์ของการวัดและประเมินผลในการจัดการเรียนรู้ ด้านอารมณ์ที่มีต่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน และด้านความเต็มใจ

ที่จะฝึกอบรมการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนเพิ่มเติม

4. ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2556 ถึงเดือนกันยายน 2557

วิธีดำเนินการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการพัฒนาสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของครูสังกัดกรุงเทพมหานครโดยใช้แนวคิดการมุ่งใจและการร่วมมือร่วมพลังผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษารายละเอียดและประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของครู

2. นำข้อมูลที่ได้ศึกษาไปสร้างแบบประเมินสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของครูให้เหมาะสมสำหรับใช้เก็บรวบรวมข้อมูล โดยแบบประเมินดังกล่าวมีลักษณะพอสังเขป ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามให้เลือกตอบ (Checklist) ซึ่งสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบ

ตอนที่ 2 เป็นแบบประเมินสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของครู เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ซึ่งจะสอบถามถึงสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานจำนวน 20 ข้อ

ตอนที่ 3 เป็นแบบประเมินเจตคติของครูผู้สอนที่มีต่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 30 ข้อ ประกอบด้วยด้านประโยชน์ของการวัดและประเมินผลในการจัดการเรียนรู้ จำนวน 13 ข้อ ด้านอารมณ์ที่มีต่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน จำนวน 10 ข้อ และด้านความเต็มใจที่จะฝึกอบรมการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนเพิ่มเติม จำนวน 7 ข้อ

3. นำแบบประเมินสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานและแบบประเมินเจตคติของครูผู้สอนที่มีต่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรง

เชิงเนื้อหา (Content validity) ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ พร้อมกับหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหารายข้อ (I-CVI) และดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาทั้งฉบับ (S-CVI) (Lynn, 1986; Aljojo, Adams, Alkhouli et al., 2009) พบว่าข้อคำถามรายข้อและทั้งฉบับที่จะใช้ในงานวิจัยนี้มีค่า I-CVI และ S-CVI ตั้งแต่ 0.80-1.00 ส่วนค่าความเชื่อถือได้ของแบบประเมินข้างต้น ผู้วิจัยนำไปทดลองกับครูที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อหาความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัต พบว่า มีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.932 และ 0.876 ตามลำดับ

สำหรับการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ (ZPD) การมุ่งใจ ARCS และการร่วมมือร่วมพลัง มาเป็นตัวเสริมต่อการเรียนรู้ให้กับครู ตลอดจนการวัดสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของครู ดังต่อไปนี้

1. ในส่วนของระดับพัฒนาการที่เป็นจริง (Actual Developmental Level) ผู้วิจัยวัดสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของครูก่อนจัดกิจกรรมการพัฒนาสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานให้กับครู โดยให้ครูตอบแบบประเมินสมรรถนะดังกล่าวด้วยการประเมินตนเอง

2. ใช้แนวคิดการมุ่งใจ ARCS และการร่วมมือร่วมพลังในการเสริมต่อการเรียนรู้เพื่อสนับสนุนส่งเสริมครูไปสู่ระดับพัฒนาการที่สามารถจะเป็นไปได้ (Potential Developmental Level) ซึ่งประกอบด้วย

2.1 ขั้น Attention มุ่งใจครูด้วยการสร้างความตระหนักถึงผลกระทบที่เกิดจากความคลาดเคลื่อนในการวัดและประเมินผลในการจัดการศึกษา

2.2 ขั้น Relevance ใช้เทคนิคการร่วมมือร่วมพลัง โดยให้ครูมีส่วนร่วมในการกำหนดความต้องการในเรื่องการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษา

2.3 ขั้น Confidence ใช้เทคนิคการร่วมมือร่วมพลังใจ โดยให้สมาชิกของแต่ละกลุ่มส่งเสริมซึ่งกันและกันเพื่อก้าวสู่ความสำเร็จด้วยกัน

2.4 ขั้น Satisfaction ประเมินความพึงพอใจของครู ในการเข้าร่วมกิจกรรมการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษา

3. ในส่วนของระดับพัฒนาการที่คาดหวัง (Potential Developmental Level) ให้ครูประเมินตนเองเกี่ยวกับสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานอีกครั้งหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานโดยใช้แนวคิดการมุ่งใจและการร่วมมือร่วมพลัง

4. ศึกษาเจตคติของครูที่มีต่อการวัดและประเมินผลในการจัดการศึกษาหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานโดยใช้แนวคิดการมุ่งใจและการร่วมมือ ร่วมพลัง

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบประเมินสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของครู และแบบวัดเจตคติของครูที่มีต่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษา เก็บรวบรวม

ข้อมูลด้วยตนเองที่โรงเรียนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ โดยขอความร่วมมือจากครูในการรายงานด้วยการประเมินตนเองทั้งในช่วงก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการพัฒนาสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน

วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคลเป็นแบบให้เลือกตอบ วิเคราะห์โดยใช้ค่าความถี่

2. ข้อมูลที่ได้จากการประเมินสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้เกณฑ์การแปลความหมาย ค่าเฉลี่ยของระดับสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาของครู

ค่าเฉลี่ย	การแปลผลระดับสมรรถนะ
4.51 - 5.00	มากที่สุด
3.51 - 4.50	มาก
2.51 - 3.50	ปานกลาง
1.51 - 2.50	น้อย
1.00 - 1.50	น้อยที่สุด

3. ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบวัดเจตคติของครูที่มีต่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้เกณฑ์การ

แปลความหมายค่าเฉลี่ยของระดับเจตคติของครูที่มีต่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ย	การแปลผลระดับเจตคติของข้อความ	
	เชิงนิมาน	เชิงนิเสธ
4.51 - 5.00	ดีมาก	น้อยที่สุด
3.51 - 4.50	ดี	น้อย
2.51 - 3.50	ปานกลาง	ปานกลาง
1.51 - 2.50	น้อย	ดี
1.00 - 1.50	น้อยที่สุด	ดีมาก

4. การวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ของครูก่อนและหลังการพัฒนา และการวิเคราะห์เปรียบเทียบสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน

หลังการพัฒนากับเกณฑ์ร้อยละ 85 ผู้วิจัยใช้การทดสอบค่าที (Paired-Samples t test และ One-Sample t test)

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลส่วนบุคคลของครูจำนวน 63 คน พบว่าเป็นเพศชาย 13 คน (20.6%) เพศหญิง 50 คน (79.4%) มีอายุ 35-39 ปี จำนวน 21 คน (33.3%) มากที่สุด รองลงมาได้แก่ อายุ 30-34 ปี จำนวน 18 คน (28.6%) โดยครูกลุ่มนี้มีประสบการณ์การสอนมากกว่า 7-9 ปี จำนวน 14 คน (22.2%) รองลงมาได้แก่ประสบการณ์การสอน 10-12 ปี และมากกว่า 15 ปี ซึ่งมีจำนวน 12 คน (19%) เท่ากัน เมื่อวิเคราะห์ความเชื่อมโยงระหว่างประสบการณ์การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของครูและประสบการณ์การสอน พบว่าครูผู้เข้าร่วมโครงการมีประสบการณ์การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานตั้งแต่ 7-9 ปี เป็นส่วนใหญ่ (15 คน หรือ 28.8%) รองลงมาได้แก่

ประสบการณ์การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน 1-3 ปี 10-12 ปี และมากกว่า 15 ปี ซึ่งมีจำนวน 11 คน หรือ 17.5% เท่ากัน

2. ผลการวิเคราะห์ระดับสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาของครู ก่อนจัดกิจกรรมพัฒนาการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานอยู่ในระดับปานกลาง ในขณะที่ระดับสมรรถนะหลังจัดกิจกรรมพัฒนาการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานอยู่ในระดับมาก และเมื่อเปรียบเทียบสมรรถนะก่อนและหลังการจัดกิจกรรมพัฒนาการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่าสมรรถนะหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังแสดงผลในตาราง 1

ตาราง 1 การเปรียบเทียบสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของครู จากการประเมินตนเองก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการพัฒนาสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน

สมรรถนะการวัดและประเมินผลของครู	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับสมรรถนะ	ค่าสถิติ (t)	ระดับนัยสำคัญ (p)
ก่อนจัดกิจกรรม	3.37	0.47	ปานกลาง	11.33	0.00*
หลังจัดกิจกรรม	4.36	0.52	มาก		

* $p < .05$

3. ผลการศึกษาและเปรียบเทียบสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของครูกับเกณฑ์ระดับสมรรถนะร้อยละ 85 พบว่า สมรรถนะการวัดและประเมินผล

การเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของครูในภาพรวมไม่สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 85 ดังแสดงผลในตาราง 2

ตาราง 2 การเปรียบเทียบสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของครู จากการประเมินตนเองหลังการจัดกิจกรรมการพัฒนาสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานกับเกณฑ์ร้อยละ 85

สมรรถนะการวัดและประเมินผลของครู	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติ (t)	ระดับนัยสำคัญ (p)
หลังจัดกิจกรรม	4.36	1.665	.101
เกณฑ์ร้อยละ 85	4.25		

* $p > .05$

4. ผลการศึกษาเจตคติของครูที่มีต่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาพบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับดี ซึ่งสอดคล้องกับรายด้าน ได้แก่ ด้านประโยชน์ของการวัดและประเมินผลในการจัดการเรียนรู้ ด้านอารมณ์ที่มีต่อการวัดและ

ประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน และด้านความเต็มใจที่จะฝึกอบรมการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนเพิ่มเติม ที่อยู่ในระดับดีเช่นกัน ดังแสดงผลในตาราง 3

ตาราง 3 เจตคติของครูที่มีต่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน

เจตคติของครูที่มีต่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษา	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับเจตคติ
ด้านประโยชน์ของการวัดและประเมินผลในการจัดการเรียนรู้	4.13	0.43	ดี
ด้านอารมณ์ที่มีต่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน	3.57	0.53	ดี
ด้านความเต็มใจที่จะฝึกอบรมการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนเพิ่มเติม	3.86	0.42	ดี
ภาพรวม	3.88	0.38	ดี

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ระดับสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของครูหลังจัดกิจกรรมการพัฒนาอยู่ในระดับมาก และสูงกว่าก่อนจัดกิจกรรมการพัฒนา สะท้อนให้เห็นว่าการพัฒนาสมรรถนะดังกล่าวให้กับครูเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างหนึ่งในการพัฒนาการศึกษาของประเทศชาติ ทั้งนี้เพราะถ้าครูมีความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถในด้านการวัดและประเมินผู้เรียนทั้งในด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัยและทักษะพิสัย ย่อมพัฒนาการจัดการเรียนรู้ให้เป็นไปตามที่ประเทศชาติคาดหวัง ซึ่งสอดคล้องกับคอเครน-สมิธ (Cochran-Smith, 2006 Quoted in Shroyer et al., 2007, p. 211) ที่กล่าวว่าพัฒนาคุณภาพของครูเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จของผู้เรียน รวมถึงการยกระดับคุณภาพการศึกษา นอกจากนี้ การที่ครูจำเป็นต้องมีความรู้ ทักษะและเจตคติที่ดีต่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน ย่อมเป็นกระจกสะท้อนผู้เรียนได้อย่างเที่ยงตรงและน่าเชื่อถือ ทั้งยังสามารถนำสารสนเทศดังกล่าวมาปรับปรุงและยกระดับความรู้ ความสามารถของผู้เรียนได้อย่างมีคุณภาพต่อไป

2. สมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของครูหลังจากจัดกิจกรรมการพัฒนา อยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ความสามารถในการนำผลการประเมินนักเรียนมาใช้ในการวางแผนและจัดการเรียนการสอน และ

ความสามารถในการสร้างข้อสอบ การเขียนข้อคำถาม ตัวเลือก เพื่อวัดระดับความรู้ของนักเรียน สะท้อนให้เห็นว่าครูมีการนำผลการประเมินนักเรียนมาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการที่มุ่งเน้นให้ครูนำผลการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนมาใช้ในการวางแผนและจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาศักยภาพของนักเรียนได้อย่างเต็มที่ ทั้งยังสอดคล้องกับสมรรถนะของครูด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนจาก American Federation of Teachers (AFT), The National Council on Measurement (NCME) และ The National Education Association (NEA) (1990 Quoted in Alkharusi, 2009, p. 2) ที่กล่าวถึงสมรรถนะของครูด้านดังกล่าวนี้คือการใช้ผลการประเมินในการตัดสินใจนักเรียนเป็นรายบุคคลใช้ในการวางแผนการจัดการเรียนการสอน พัฒนาหรือปรับปรุงหลักสูตร อย่างไรก็ตามแม้ว่าความสามารถในการสร้างข้อสอบ การเขียนข้อคำถาม ตัวเลือก เพื่อวัดระดับความรู้ของนักเรียนเป็นสิ่งที่ดีในการวัดและการประเมินผลผู้เรียน แต่ยังคงเป็นการให้ผู้เรียนเลือกคำตอบ ดังนั้นครูควรเพิ่มวิธีการวัดและประเมินผู้เรียนในลักษณะอื่นๆ เช่น การประเมินโดยให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างคำตอบ ไม่ว่าจะเป็น การเขียนอนุทินเรียงความ การเสนองานหน้าชั้นเรียน (Bible et al., 2008)

3. ผลการวิเคราะห์ระดับสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของครูหลังจัดกิจกรรมการพัฒนาไม่สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 85 อาจเป็นเพราะ 1) กิจกรรมการพัฒนาสมรรถนะดังกล่าวมีการให้ครูอภิปราย ถกเถียง และได้แย้งเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลในการจัดการศึกษา ดังนั้นครูผู้สอนที่มีประสบการณ์น้อยในเรื่องการสอน การวัดและการประเมินผล อาจมีความกังวลใจในการแสดงความรู้ หรือความคิดในเรื่องการวัดและประเมินผลในการจัดการเรียนรู้ ทำให้ไม่เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้อย่างที่คาดหวัง หรือ 2) การมีความเชื่อที่ว่า การวัดและประเมินผลเป็นเรื่องของตัวเลขหรือผู้ที่เก่งคณิตศาสตร์ ดังนั้นจึงทำให้ขาดความเชื่อมั่นในตนเองที่จะแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในเรื่องดังกล่าวกับเพื่อนครู หรือกับทีมงานของผู้วิจัย ทำให้เกิดช่องว่างที่จะยกระดับสมรรถนะของตนได้ไม่ถึงหรือเกินเกณฑ์ที่กำหนด นอกจากนี้ ยังสะท้อนให้เห็นว่าการพัฒนาสมรรถนะดังกล่าวให้กับครูโดยใช้แนวคิดการมุ่งใจและการร่วมมือร่วมพลัง แม้ว่าจะจะเป็นสิ่งที่ควรนำไปใช้ในการยกระดับคุณภาพครูผู้สอนตามคำกล่าวของ Glazer และ Hannafin (2006, p. 179) ที่สนับสนุนให้ใช้การร่วมมือร่วมพลังในการฝึกปฏิบัติเพื่อยกระดับและส่งเสริมการเรียนรู้ของครูผู้สอน อย่างไรก็ตามยังมีส่วนที่ควรนำมาทบทวนหรือปรับปรุงเพื่อให้สมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลของครูในการจัดการศึกษาของครูผู้สอนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 85 เช่น การส่งเสริมคุณลักษณะผู้นำและผู้ตามในการร่วมกันทำงาน การสื่อสารในฐานะผู้ส่งสารและผู้รับสารที่มีประสิทธิภาพ รวมถึงการติดตามและประเมินผลการพัฒนาครูอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ครูสามารถพึ่งพาตนเองได้ต่อไป

4. ผลการศึกษาเจตคติของครูที่มีต่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัดการศึกษา พบว่าอยู่ในระดับดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของยุภาวดี เด็ดดวง (2549) ที่พบว่าครูระดับประถมศึกษา เขตหนองจอก มีเจตคติต่อการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้อยู่ในระดับดี สะท้อนให้เห็นว่าครูในเขตหนองจอกส่วนมากเห็นความสำคัญและตระหนักถึงประโยชน์ของการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ทั้งยังเต็มใจที่จะเข้ารับการอบรมเพื่อเพิ่มพูนความรู้ และความสามารถในเรื่องดังกล่าว กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือครูมีความเชื่อว่าการมีความรู้ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้เป็นประโยชน์ต่ออาชีพครู อย่างไรก็ตามครูยังมีความเชื่อ

ที่ว่า การวัดและประเมินผลการเรียนรู้เป็นเรื่องที่ยากและยังสับสนเมื่อพูดถึงการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ คณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ ควรหาวิธีการในการลดระดับความเชื่อดังกล่าวให้กับครู ซึ่งอาจใช้วิธีการอบรมเชิงปฏิบัติการ หรือใช้การ Coaching ตลอดจนแนวทางอื่นๆ ที่เหมาะสมต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 คณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ ควรนำแนวคิดการมุ่งใจและการร่วมมือร่วมพลังไปใช้ในการพัฒนาความเป็นมืออาชีพให้กับครู ทั้งนี้เพราะการมุ่งใจเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างมากในการเข้าและกระตุ้นความสนใจให้กับครูในการเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาจนรวมถึงการใช้แนวคิดการร่วมมือร่วมพลังเป็นแรงในการผลักดันให้งานที่ปฏิบัติหรือที่ต้องการบรรลุผลตามเป้าหมายที่กำหนด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่ทุกคน ไม่ว่าจะเป็นผู้บริหาร ครู และอาจารย์มหาวิทยาลัย ซึ่งเปรียบเสมือนคณะการทำงาน ได้มีปณิธานร่วมกันร่วมมือร่วมใจทำงานเพื่อเป้าหมายเดียวกัน โดยที่แต่ละคนมีส่วนเป็นเจ้าของงาน มีสถานภาพเท่าเทียมกันที่จะอภิปราย ถกเถียงโต้แย้ง และจัดหาสารสนเทศมาใช้ประโยชน์เพื่อให้ได้ข้อสรุปและข้อค้นพบที่เป็นทางเลือกที่ดีที่สุด ย่อมจะเป็นวิธีการที่ดีวิธีหนึ่งที่จะช่วยกันยกระดับคุณภาพครูผู้สอนและนักเรียนได้ตรงตามเจตนารมณ์ของสังคมและประเทศชาติ ต่อไป

1.2 แม้ว่าแนวคิดการมุ่งใจและการร่วมมือร่วมพลังเป็นแนวคิดที่มีความสำคัญในการยกระดับและส่งเสริมความเป็นครูมืออาชีพให้กับครู แต่ยังมีปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาครูเพื่อสู่เป้าหมายหรือสู่ความสำเร็จ ได้แก่ ความสามารถในการระดมสมองของครู การสนทนากลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ความสามารถในการสื่อสาร เช่น ทักษะการฟัง การพูด รวมถึงการเป็นผู้นำ ต้องมีความชัดเจนและมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการนำแนวคิดการมุ่งใจและการร่วมมือร่วมพลังไปใช้ในการพัฒนาสมรรถนะเกี่ยวกับความเป็นมืออาชีพให้กับครู ควรมีการศึกษาข้อมูลพื้นฐานของครูเกี่ยวกับปัจจัยที่กล่าวข้างต้นว่าครูมีมากน้อยเพียงใด และหาวิธีการหรือแนวทางการส่งเสริมควบคู่กันไปด้วย ย่อมจะทำให้การพัฒนาครูมีประสิทธิภาพ และสนองตอบต่อการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่ 2 พ.ศ. 2552-2561 ต่อไป

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษา วิเคราะห์ และ พัฒนารูปแบบการจูงใจและการร่วมมือร่วมพลัง ระหว่างสถานศึกษาที่จัดการศึกษาระดับการศึกษาขั้น พื้นฐานกับคณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย ราชภัฏที่อยู่ในเขตพื้นที่เดียวกัน

2.2 ควรมีการนำแนวคิดการจูงใจ หรือ ทฤษฎีการจูงใจอื่นๆ มาทดลองใช้ในการพัฒนาความ เป็นครูมืออาชีพด้านอื่นๆ เช่น ด้านการพัฒนาหลักสูตร ด้านการวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน และด้านการ จัดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องต่อไป

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากงบประมาณ แผ่นดินปี พ.ศ. 2557 ผ่านการพิจารณาจากสำนักงาน คณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) ขอขอบพระคุณ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่ให้การสนับสนุนใน การทำวิจัยครั้งนี้ ขอขอบคุณบุคลากรของสถาบันวิจัย

และพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาทุกท่านที่ ช่วยดำเนินการประสานและอำนวยความสะดวกในการ ดำเนินการวิจัย ขอขอบคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชานนท์ จันทรา และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนิศรา เลิศอมรพงษ์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ รองศาสตราจารย์ ดร.สจิธรณ ทรพพสุ อาจารย์พิณทิพา สืบแสง และ ดร.วชิรศรณ แสงสุวรรณ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวน สุนันทา รวมถึง ดร.อารยา ลี คณบดีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ที่กรุณาให้คำปรึกษา ในการทำวิจัยด้วยความ เป็นกัลยาณมิตร ขอขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการสุจิตรา สุขมานันท์ และคณะครูโรงเรียนหนองจอกพิทยาสรรค์ทุกท่านที่ ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยครั้งนี้ ทำให้การเก็บ รวบรวมในการทำวิจัยสามารถสะท้อนผลได้อย่าง ชัดเจน มีคุณค่าและความหมายต่อการพัฒนา สมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในการจัด การศึกษาของครูได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

เอกสารอ้างอิง

- ณิชิรา ชาทิกุล. (2552). การประเมินความต้องการจำเป็นเพื่อการพัฒนาสมรรถนะด้านการประเมินผลการ เรียนรู้ของครูสังคมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย
- มะลิวัลย์ พูลเอียด. (2554). ความรู้และเจตคติต่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานครเขต 1. วารสารรามคำแหง, ปีที่ 28 ฉบับพิเศษ วิทยานิพนธ์ ฉบับที่ 1, หน้า 313-323.
- ยุภาวดี เด็ดดวง. (2549). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความรู้และเจตคติเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตาม หลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของข้าราชการระดับประถมศึกษา สำนักงาน เขตหนองจอก สังกัดกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศรัญญา รณศิริ. (2550). การวิเคราะห์สภาพการประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักมาตรฐานวิชาชีพ กลุ่มมาตรฐานและจรรยาบรรณวิชาชีพ. (2550). คู่มือการดำเนินงานรับรองปริญญา และประกาศนียบัตรทางการศึกษาเพื่อการประกอบวิชาชีพ (พิมพ์ครั้งที่ 2). สำนักงานเลขาธิการ ครุสภา. กรุงเทพมหานคร. สกสศ.

Aljojo, N., Adams, C., Alkhouli, A., Fitch, T., and Saifuddin, H. (2009). A Study of the Reliability and Validity of the Felder-Soloman Index of Learning Styles in Arabic. Proceeding of the European Conference on e-learning, pp. 715-724.

Alkharusi, H. A., Kazem, A. M., and Al-Musawai, A. (2011). Knowledge, Skills and Attitudes of Pre-service and In-service Teachers in Educational Measurement. Asia-Pacific Journal of Teacher Education, 39(2), 113-123.

- Alkharusi, H. A. (2009). Correlated of Teacher Education Students' Academic Performance in an Educational Measurement Course. *The International Journal of Learning*, 16(2), 1-14.
- Aypay, A. (2009). Teacher' Evaluation of Their Pre-Service Teacher Training. *Educational Sciences: theory and practice*, 9(3) Summer, 1113-1123.
- Bible, L., Simkin, M., & Kuechler, L.W. (2008). Using Multiple-choice Tests to Evaluate Students' Understanding of Accounting Education. *An International Journal*, 17, Supplement, S55-S68.
- Frey, B. B. & Schmitt, L. V. (2010). Teachers' Classroom Assessment Practices. *Middle Grades Research Journal*, 5(3), 107-117.
- Glazer, E. M., & Hannafin, M. J. (2006). The collaborative apprenticeship model: Situated professional development within school settings. *Teaching & Teacher Education*, 22(2), 179-193.
- Keller, John. M. (1987a). Development and use of the ARCS model of instructional design. *Journal of Instructional Development*, 10(3), 2-10.
- Keller, John. M. (1987b). Strategies for stimulating the motivation to learn. *Performance & Instruction*, 26(8), 1-7.
- Lynn, M. R. (1986). Determination and Quantification of Content Validity. *Nursing Research*. 36(6): 382-385
- Noom-ura, S. (2012). English-Teaching Problems in Thailand and Thai Teachers' Professional Development Needs. *English Language Teaching*, 6(11), 139-147.
- Wongwanich, S., Sapsombat, W., Intanam, N., Ajpru, H., & Prasertsin, U. (2012). Strategy Synthesis in Driving Education Reform Policy. *The International Journal of Learning*. 18(11), 83-99.
- Shroyer, G., Yahneke, S., Bennett, A., & Dunn, C. (2007). Simultaneous renewal through professional development school partnerships. *Journal of Educational Research*, 100(4), 211-224.